

Johannes döparen och Jesus var enligt Lukasevangeliet släktingar. Jesus låter sig döpas av Johannes men Johannes vittnar att Jesus är den viktigare: *Jag har sett Anden komma ner från himlen och stanna över honom... Han är Guds utvalde.* Senare, när Johannes lärjungar klagar över att allt fler människor dras till Jesus, säger han: *Jag är inte Messias utan har blivit utsänd att gå framför honom... Han ska bli större och jag bli mindre.*

Johannes döparen är ett föredöme för alla kristna: vi bör inte framhålla oss själva utan peka på Jesus Kristus, Guds son, ”Guds lamm som borttager världens synder”. Detta är vår underbara kallelse. Vi själva och vår gemenskap är inte så viktiga, i jämförelse med Jesus, den evige Gudens avbild. Honom ska vi lära känna, honom ska vi älska, honom ska vi vittna om - inför medmänniskorna, inför det sekulariserade samhället.

Jesus hade kallat lärjungarna att gå ut som hans sändebud. Och han sade dagen före sitt lidande: *Ni, mina lärjungar och vänner, ska bli ett... Då ska världen förstå att Fadern har sänt mig.* Detta viktiga uppdrag, nämligen att vara ett (och det är mer än ett önskemål, det är Herrens befallning!), det har vi kristna inte förverkligat. Redan breven i Nya Testamentet berättar om splittringen bland de kristna. Och splittringen har fortsatt under hela historien. Även i Kyrkan av idag finns tyvärr skarpa motsättningar och ibland hatfulla debatter i medierna. Orsaken till splittringen bland de kristna kan vara: olika uppfattningar om Kristi lära, eller konflikter mellan starka ledare, eller kulturella, politiska och andra skäl. Resultatet är idag en uppsjö av kristna kyrkofamiljer, församlingar och sekter. Alla tycks tro att de är Kristi sanna kyrka – t.o.m. i Knutby.

När jag var kyrkoherde i Uppsala frågade våra ungdomar: ”Kan du inte säga något gott om Livets Ord? Varför är det så många unga som går dit?” Jag svarade: ”Jag kan berätta vilka konstigheter och teologiska fel det finns hos Livets Ord.” – ”Nej”, sa de, ”vi vill veta om det finns också goda sidor hos dem.” Det blev en utmaning för mig. Faktiskt hittade jag (till min förvåning) en rad värdefulla saker i denna kristna gemenskap. Jag vill inte säga vilka. (Ni ska ju förbli goda katoliker!) Utan att det blev en viktig insikt för mig: att jag bör försöka se det goda, överallt där människor finns. Och kanske *först* se det goda och *sedan* komma med kritik.

Svenska kyrkans förra Stockholmsbiskop och Harvard-professorn Krister Stendahl formulerade några viktiga regler för dialogen mellan olika samfund och olika religioner:

1. Låt den *andre* definiera sin tro och sig själv!
2. Jämför *lika* med lika!
3. Var heligt *avundsjuk*!

Dvs. den som vill förstå en annan kristen tradition ska inte bara hämta synpunkter hos s.k. specialister utan ska också fråga den som hör till den andra kristna gemenskapen och känner sig hemma i den. Och vi bör lyssna på vad som sägs!

För det *andra* bör man undvika att jämföra det bästa i sin egen tro med det sämsta i den andres. Det finns både bra och mindre bra sidor hos oss alla. Och för det *tredje* ska man lämna rum för ”helig avund”. Med ”helig avund” menade Krister Stendahl att man ska vara öppen för att finna något i den andres tro att beundra och värdesätta, kanske något som inte finns så bra i den egna kyrkan. Allt som är sant, gott och vackert är ju glimtar av Guds helighet – också utanför kristenheten.

Vi får vara mycket tacksamma för att vi tillhör Katolska kyrkan, med dess förankring i Jesus Kristus, dess andliga värden och dess läroämbete. Men vi får också kritiskt uppmärksamma det som är mindre bra hos oss. Därför talade Andra vatikankonciliet om ”ecclesia semper reformanda”, att Kyrkan alltid har ett behov av förbättring. Vår dialog med andra kristna gemenskaper ska därför vara ödmjuk och respektfull, innan vi engagerat diskuterar de viktiga teologiska och moraliska frågor som eventuellt skiljer oss.

Påvarna har sedan Andra vatikankonciliet lovordat ekumenikens betydelse och fört dialog med andra kristna ledare och teologer. Utan avkall på våra katolska övertygelser bör vi också i vår församling arbeta och be för att alla kristna må bli ett. Kristi uppmaning till de kristnas enhet gäller också oss.